

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **O. M.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlím Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2018, č. j. JMK 59497/2018,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2018, č. j. JMK 59497/2018 („rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice („městský úřadu“) ze dne 16. 3. 2018, č. j. 213072/2017 („rozhodnutí městského úřadu“). Městský úřad žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („silniční zákon“). Žalobce se ho měl dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto

zákonem.“ K porušení povinností řidiče došlo dne 10. 8. 2017 v 18:48 v obci Holasice na ulici Brněnská 88. Nezjištěný řidič vozidla žalobce tam překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 20 km/h a více. V místech, kde lze jet rychlostí 50 km/h, jel alespoň 86 km/h. Žalobce dostal pokutu 2.500 Kč. V žalobce vznesl několik žalobních námitek, které krajský soud nyní shrne.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

a. Chybějící odložení věci

2. Žalobce zastává názor, že tu nebyly podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Podle § 125f odst. 4 silničního zákona musela být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Podmínka b) přitom naplněna nebyla, a ani být nemohla – městský úřad totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval. Nemohl ho tedy ani zastavit. Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že městský úřad nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku. Proto věc usnesením poznamenaným do spisu odložil. Ale neučinil tak v souladu s právem. Zkrátil tím práva žalobce. Nevyrozuměl ho totiž o tom, že věc přestupku odložil. Podle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích („zákon o přestupcích“) měl povinnost o odložení přestupkové věci vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce se nepochybně dotýkalo jednání osoby podezřelé (řidiče vozidla), pokud se mu dává za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy.
3. Městský úřad tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil. Tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž lze domáhat ochrany zásahovou žalobou. Pokud by žalobce věděl, že městský úřad odložil věc přestupku, využil by svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na jeho právech. Přešla jím odpovědnost za protiprávní jednání právě na žalobce. Zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva pozbyl. Odložení věci přestupku řidiče tedy odporovalo právním předpisům. Nebylo proto možné zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona.

b. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

4. Žalobce dále namítá, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“) musí být ve výroku rozhodnutí forma zavinění. V této věci však absentuje. Výrok rozhodnutí tedy neodpovídá zákonným požadavkům. Nelze z něj zjistit, zda vůbec žalobce jednal zaviněně. Mohl jednat i nezaviněně. Takovou informaci musí výrok rozhodnutí obsahovat, neboť tak stanoví zákon.

c. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

5. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí městského úřadu není srozumitelný. Konstatuje totiž, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125f odst. 1 silničního zákona a že řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Takový výrok je nejasný. Účastníkem řízení je totiž pouze žalobce. Městský úřad však uznal žalobce

vinným ze dvou přestupků: (1) podle § 125f odst. 1 silničního zákona, (2) a podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona.

6. Po vyslovení viny za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, již není možné vyslovit vinu za přestupek podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Je svou povahou proti přestupku řidiče subsidiární (§ 125f odst. 3 silničního zákona). Městský úřad postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Za téže jednání pak nemohl trestat žalobce jako provozovatele vozidla. Výrok rozhodnutí lze interpretovat tak, že se žalobce dopustil právě tohoto přestupku. Zejména s ohledem na skutečnost, že v případě odkazu na přestupek podle § 125f odst. 1 silničního zákona použil městský úřad prakticky stejnou formulaci.

d. Neměřilo se automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

7. Žalobce dále tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. Porušení pravidel silničního provozu nezjistil automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Není zřejmé, jak městský úřad dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy („automat“). Otázka, zda použitý rychloměr je automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o zákonnou podmínku odpovědnosti za přestupek. Z tohoto důvodu by výše položené otázky měl městský úřad v odůvodnění jeho rozhodnutí přesvědčivě zodpovědět. Neprovedl však ani žádné dokazování. V odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatuje, jaký rychloměr měl rychlost měřit. Rozhodnutí městského úřadu je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nelze z něj seznat, na základě jakých skutečností dospívá k závěru, že rychlost měřil automat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86).

e. Nesrozumitelnost výroku rozhodnutí městského úřadu

8. Podle žalobce z výroku rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, zda žalobce uznává vinným z přestupku provozovatele vozidla, nebo přestupku provozovatele vozidla. Tuto skutečnost je přitom nutné postavit najisto, resp. je nutné, aby městský úřad zcela jednoznačně konstatoval, co se žalobci klade za vinu, resp. z „čeho“ se uznává vinným. Rozdíl mezi přestupkem řidiče a provozovatele vozidla je přitom zásadní; k nalezení rozdílu postačí vyjít z definice přestupku podle zákona o odpovědnosti za přestupky a postavit ji oproti dřívější definici jiného správního deliktu.

f. Znak zavinění

9. Znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., který zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstranil. Žalobce z toho podle zásady retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty spáchané v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. 7. 2017), ale též na správní delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou. Velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* musí respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).

10. Je sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: „*Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017.*“ Takové určení účinnosti právního předpisu však odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: „*Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.*“ K nezákonnému určení účinnosti zákona nelze přihlížet. Účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017. Příslušná částka Sbírky zákonů byla rozeslána teprve dne 28. 6. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb. proto nemohl nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakační lhůty 15 dní uplynuly pouze 2 dny. Zákonodárce přitom netvrdil ani neprokázal naléhavý obecný zájem.
11. Žalobce současně odmítá, že by údajný přestupek zavinil. Učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel. Osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že je bude respektovat. Bezvýjimečné plnění povinnosti podle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné. Nejednal ani v nedbalosti nevědomé. Porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit. Přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

g. Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

12. Žalobce namítá, že městský úřad vůbec nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení sankce. Měl ho uvést ve výroku rozhodnutí. Použití daného ustanovení nevyžaduje návrh účastníka řízení. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Městský úřad vůbec nezvážil, zda tu nebyly podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Přitom tu byly. Městský úřad totiž nezjistil žádné přitěžující okolnosti. Sankce volil jako ryze preventivní. Dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze přitom uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice (§ 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Pokud by městský úřad zvažoval použití § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby. I samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Jednalo se o skutek ze srpna 2017. Žalovaný přitom rozhodoval v květnu 2018, tedy o téměř rok poté. Za tento rok se žalobce žádného dalšího přestupku nedopustil. Účel správního trestání splnilo již samotné zahájení řízení.

h. Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

13. Žalobce dále namítá, že městský úřad nevymezil, zda žalobce uznává vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda ho trestá za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku. Ve výroku přitom musel být protiprávní jednání popsáno.

ch. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

14. Žalobce, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, např. pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Dopravní značka IP31 a měření rychlosti (značka označující začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) a dopravní značka IP31B konec měření rychlosti (značka

označující konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, účinné ode dne 1. 1. 2016 neslouží k označení úsekového měření rychlosti, ale ke stacionárnímu měření rychlosti vozidel.

15. Na počátku obce není dopravní značka, ani jakákoliv informace pro řidiče, že při jejich vjezdu do obce a odjezdu z obce vznikají jejich fotografie (i s vozidly) v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nemají viditelné označení jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v ČR úsekové měření rychlosti. Pořizují se i obrazové záznamy vozidel (zpravidla místních obyvatel), které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděly. A obdobně se pořizují fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Zisk důkazu fotografiemi odporuje právu a jako takový je nepřijatelný.

i. Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

16. Žalobce již po vydání výzvy k úhradě určené částky sdělil, že při řízení vozidla v daném úseku komunikace došlo k dopravní nehodě. Má-li přitom porušení právního předpisu za následek dopravní nehodu, věc nelze projednat jako přestupek provozovatele vozidla [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona]. Žalobce doložil fakturu za opravu vozidla, kterou své tvrzení podpořil.
17. Městský úřad konstatoval, že se jedná o formulář faktury vygenerovaný softwarem pro tvorbu faktur. Uvádí se v něm oprava geometrie kol ve stejný den, kdy došlo k nehodě. Předmětný autoservis má však otevřeno do 17:00 hodin. A k přestupku došlo v 18:48. Vystavení faktury tedy muselo předcházet překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce se do servisu nemohl dostavit dříve než v půl osmé. Nadto razítko na dokumentu není otiskem razítka. Jsou z něj patrné jednotlivé pixely počítačem vytvořeného razítka. Provozovateli trvalo téměř čtyři měsíce doložit své tvrzení. Úkon seřízení geometrie přitom neprokazuje, že by měl přestupek za následek nehodu.
18. Žalobci není zřejmé, z jakého důkazu dospěl městský úřad k závěru, že předmětný autoservis má otevřeno jen do 17:00 hodin. Patrně vycházel z údajů na webových stránkách zveřejněných mimo sezonu, s odstupem několika měsíců po spáchání přestupku. U obdobných „vesnických“ servisů je běžné, že vedle autodílny mechanik i bydlí. Pokud řidič do servisu zavolá, mechanik vyjde vstříc a ve snaze vydělat si peníze vozidlo opraví i mimo běžnou provozní dobu. Otázka, zda je razítko otiskem razítka, nebo je vytištěné účetním softwarem spolu s fakturou, je zcela irelevantní. Razítko není povinnou náležitostí faktury.
19. Pokud městský úřad vytýkal žalobci, že předložil fakturu s odstupem čtyř měsíců od svého tvrzení, jak je nutno konstatovat, že správní orgán sice žalobce vyzval k doložení faktury výzvou ze dne 20. 9. 2017. Avšak tato výzva byla zcela absurdní. Městský úřad vyzýval žalobce k doplnění svého podání o důkazy, na základě kterých bude jednoznačně prokazatelné a nespochybnitelné, že došlo k nehodě. Důkazní řízení je součástí správního řízení, nikoliv řízení před zahájením řízení. Logicky pak lze každý důkaz zpochybňovat. Nadto žalobci postačí prokázat pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobnou možnost, že přestupek nespáchal.

20. Teprve otázka, zda oprava nápravy (seřízení geometrie) poskytuje oporu tvrzení, že došlo k dopravní nehodě, je relevantní. Již samotné ničím nezpochybněné tvrzení žalobce by ovšem mělo k prokázání dané skutečnosti postačovat. Není možné jen tak ignorovat tvrzení obviněného, nestojí-li nic proti tomuto tvrzení. Žalobce navíc předložil i fakturu z autoservisu. Otázkou pak není, zda faktura prokazuje, že došlo k nehodě, ale zda na základě faktury v kombinaci s tvrzením žalobce existuje možnost, že došlo k dopravní nehodě. Odpověď je nepochybně ano.
21. Navíc otázka toho, zda při dopravní nehodě podle jejího popisu ze strany obviněného mohlo dojít právě k takovému poškození vozidla, které bylo předmětem opravy, je otázka ryze technická. Pokud ji tedy městský úřad chtěl zpochybňovat, bylo na místě, aby přizval znalce. Městský úřad pouze obecně konstatuje, že seřízení geometrie neprokazuje, že by došlo k nehodě. Nicméně nevyvrací, že vznik dopravní nehody, jak tvrdí žalobce, by měl za důsledek nutnost nového seřízení geometrie. I v případě náhrady škody obecně slouží právě faktura za opravu jako důkaz o vzniku škody. Není důvodu, aby neobstálo tvrzení žalobce, *nota bene* podpořené důkazem, navíc za situace, pokud žalobce nepotřebuje danou skutečnost prokázat *nade vší pochybnost*. Žalobce se proto táže, čím bylo vyvráceno jeho tvrzení, že došlo k dopravní nehodě?
22. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, navrhoval její zamítnutí. Odkázal zejména na odůvodnění svého rozhodnutí.

III. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu vyplývá, že 15. 8. 2017 Městská policie Židlochovice („městská policie“) oznámila městskému úřadu přestupek neznámého pachatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Dále sděluje, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjistila, že dne 10. 8. 2017 v 18:48 hod. v obci Holasice na ul. Brněnská č.p. 88 blíže neustanovený řidič vozidla r.z. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 40 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 89 km/h, resp. 86 km/h. Měření rychlosti jízdy výše uvedeného vozidla provedl přístroj Ramer R10, výr. č. 15/0185, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškoleným strážníky Městské policie podle návodu k obsluze. Stacionární radar byl umístěn v souladu s § 79a silničního zákona. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR. Součástí oznámení přestupku je snímek z radarového zařízení a detail registrační značky změřeného vozidla.
24. Součástí oznámení přestupku je záznam o přestupku, z něhož vyplývá, datum, čas zjištění přestupku, stanoviště i přesné místo měření. Uvádí, že režim měření je automatizovaný, nejvyšší dovolená rychlost v místě 50 km/h, reg. zn. vozidla X a naměřená rychlost 89 km/h. Součástí je pak karta vozidla X, z níž plyne, že provozovatelem a vlastníkem uvedeného vozidla je žalobce. Dále pak schválení míst měření rychlosti stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice, z něhož vyplývá, že Policie ČR ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu prodlužuje určení míst pro měření rychlosti městskou policií pomocí stávajících stacionárních radarů v obci Holasice na ulici Brněnská. Toto schválení míst je ze dne 5. 6. 2017. Městský úřad ho obdržel dne 12. 6. 2017.
25. Dále je součástí spisu ověřovací list č. 179/16 vydaný dne 29. 9. 2016, z něhož vyplývá, že rychlost měřil silniční radarový rychloměr Ramer 10T, výrobního čísla 15/0185. Měl

jako stanovené měřidlo ověření a lze je používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Konec platnosti ověření připadal na den 28. 9. 2017.

26. Dne 15. 8. 2017 vyzval městský úřad žalobce podle § 125h odst. 1 silničního zákona k uhrazení částky ve výši 2.000 Kč do 15 dnů od doručení výzvy. V poučení uvedl, že zaplacením určené částky věc výše uvedeného přestupku odloží bez bodového postihu provozovatele. V době splatnosti uvedené částky má pak namísto zaplacení určené částky právo písemně oznámit osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo. Současně upozornil, že pokud žalobce neuhradí určenou částku nebo nevyužije práva písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (nebo se osoba řidiče nepodaří zjistit), pak po uplynutí zákonné lhůty k šetření přestupku přistoupí k postihu provozovatele vozidla. To platí, i pokud žalobce poskytne neúplné údaje, nebo pokud se nebude na základě poskytnutých údajů osobě údajného řidiče dařit doručovat nebo se vina řidiče neprokáže.
27. Žalobce v reakci uvedl, že během řízení jeho vozidla v daný den a v daném místě došlo z důvodu překročení rychlosti ke ztrátě kontroly nad vozidlem a následném vyjetí do příkopu, což způsobilo poškození podvozku vozidla. Podle žalobce nesmí dojít k nehodě v důsledku porušení silničních pravidel. Městský úřad žalobce vyzval k doplnění podání o důkazy, na základě kterých bude jednoznačně prokazatelné a nezpochybnitelné, že porušení pravidel spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mělo za následek žalobcem popisovanou dopravní nehodu. Tuto výzvu žalobce osobně převzal 25. 9. 2017. Žádným způsobem na ni nereagoval.
28. Dne 28. 11. 2017 vydal městský úřad usnesení o odložení věci přestupku řidiče. Nezjistil totiž do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. Městský úřad zahájil řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla vydáním příkazu ze dne 28. 11. 2017. Žalobce ovšem podal odpor. Dne 4. 1. 2018 městský úřad obdržel sdělení žalobce, v němž uváděl, že zasílá originál faktury, prokazující opravu jeho vozidla. Vyplývá z ní, že dne 10. 8. 2017 auto prošlo opravou geometrie v autoservisu.
29. Městský úřad pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Vyrozuměl žalobce, že v uvedené věci bude provádět důkazy mimo ústní jednání, a že má možnost vyjádřit se po provedení důkazů mimo ústní jednání k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dále se ve spise nachází záznam o provedení důkazů listinou ze dne 13. 3. 2018, který obsahuje seznam listin obsažených ve spise, které městský úřad provedl k důkazu. Žalobce se bez omluvy nedostavil.
30. Dne 16. 3. 2018 vydal městský úřad své rozhodnutí o vině žalobce přestupkem provozovatele vozidla. Žalobce proti němu podal blanketní odvolání, které nedoplnil. Žalovaný poté svým rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu (blíže viz bod 1 výše).

IV. Dosavadní procesní vývoj ve správním soudnictví

31. Krajský soud vydal dne 4. 12. 2019 rozsudek č. j. 41 A 31/2018-31 („původní rozsudek krajského soudu“), kterým žalobu v plném rozsahu zamítl. Žalobce ovšem podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 2 As 20/2020-31 („rozsudek NSS“), původní rozsudek krajského soudu zrušil. Stalo

se tak ovšem pro nepřezkoumatelnost vypořádání *jedné jediné námítky*, kterou krajský soud shrnul výše v části *ch*.

32. Nejvyšší správní soud původnímu rozsudku krajského soudu vytýká, že se k námitce „neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou“ vyjádřil pouze lakonicky, pokud uvedl, že „*měření rychlosti vozidel bylo prováděno Městskou policií Židlochovice na úseku schváleném Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu a z tohoto ustanovení nevyplývá, že by musel být označen začátek a konec úseku měření rychlosti*“. Na první se pohled může jevit, že krajský soud, sice velmi stručně, vypořádal námitku stěžovatele. Nicméně stěžovatelem uplatněná žalobní námitka obsahovala další skutečnosti (viz body 14-15 výše). K nim se krajský soud vůbec nevyjádřil. Jedná se zejména o námitku, že důkaz fotografiemi pořízenými stálým automatickým technickým systémem je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný. Vzhledem k formulaci žalobního bodu Nejvyšší správní soud uznal, že z něj na první pohled není zřejmé, že žalobce mířil na § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii („zákon o obecní policii“), jak poté uváděl v kasační stížnosti. Ve správním řízení byl navíc laxní. Krajský soud se však nezabýval ani argumentací, že neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí úsekové měření rychlosti (bod 15 rozsudku NSS).
33. Nejvyšší správní soud proto shledal původní rozsudek krajského soudu v části týkající se námítky „neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou“ nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. V této části odůvodnění ho tedy zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zmínil, že by se krajský soud v novém řízení měl zaměřit na doplnění dokazování o zveřejnění informace o měřeném úseku, které nepředstavuje odstraňování nedostatků ve zjištění skutkového stavu, který by nemohl krajský soud napravit, protože není takového rozsahu, aby se tím nahrazovala činnost správních orgánů soudem (bod 16 rozsudku NSS). Nejvyšší správní soud pro úplnost dodal, že žalobce nevznesl v kasační stížnosti žádné další námítky, ani nebrojil proti jiné části napadeného rozsudku.
34. Krajský soud proti na 2. 3. 2022 nařídil jednání. Oba účastníci řízení i zástupce žalobce se z něj omluvili. Krajský soud přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám žalobce o nezveřejnění informace o umístění radaru (důkazy pro přehlednost zapracovává v odůvodnění v části *ch*. níže). Po skončení dokazování a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem.

35. Jak plyne z výše uvedeného, původní rozsudek krajského soudu již vypořádal naprostou většinu žalobních námitek. Žalobce je – až na jednu – tehdy nenapadl kasační stížností. Rozsudek NSS ovšem z procesních důvodů znamenal zrušení celého původního rozsudku krajského soudu. Za aktuální procesní situace nicméně krajský soud nemá důvod a ani procesní možnost měnit své dřívější posouzení žalobních námitek *a.* – *b.* a *i.* Na jejich vypořádání v původním rozsudku krajského soudu proto nyní stručně naváže. V části *ch*. pak napraví vady, které původnímu rozsudku krajského soudu vytkl rozsudek NSS.
36. Žaloba *není důvodná*.

a. Chybějící odložení věci

37. Žalobce namítal, že tu nebyly podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Podle § 125f odst. 5 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek (dříve správní delikt) podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
38. Městský úřad zaslal žalobci nejprve výzvu k uhrazení částky 2.000 Kč za to, že s jeho vozidlem došlo k porušení povinností řidiče a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Žalobce finanční částku neuhradil. Nesdělil ani totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Pouze sdělil, že došlo k překročení rychlosti v uvedený den a hodinu vozidlem r. z.: X, tím došlo ke ztrátě kontroly nad vozidlem a následné vyjetí do příkopu. Způsobilo to poškození podvozku vozidla. Ze silničního zákona přitom vyplývá, že pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla nesmí dojít k nehodě v důsledku porušení silničních pravidel.
39. Podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán řízení nezahájí a věc usnesením odloží, jestliže nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Podle § 76 odst. 3 téhož zákona se usnesení o odložení věci podle odst. 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa.
40. V předmětném řízení tedy byly podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Městský úřad nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Z uvedených důvodů je námitka žalobce o neodložení věci nedůvodná.
41. Krajský soud dodává, že na dotaz městského úřadu žalobce nesdělil jméno, příjmení a adresu řidiče vozidla, který se měl přestupkového jednání dopustit. Nepopíral však, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které vyústilo v dopravní nehodu. Pokud žalobce tedy tvrdil, že v uvedený den a hodinu došlo vozidlem, jehož je provozovatelem, k překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v důsledku toho k dopravní nehodě, musel zcela jednoznačně vědět, že vozidlo buďto řídil on sám anebo jiná osoba, jejíž totožnost musel znát. Neprokázal odcizení vozidla. Pokud tedy městskému úřadu nesdělil totožnost řidiče, který se měl přestupkového jednání dopustit, pak městský úřad postupoval zcela v souladu se zákonem. Usnesení o odložení věci se samotného žalobce žádným způsobem nemohlo dotknout a nebylo vydáno v rozporu se zákonem.
42. Soud tuto žalobní námitku tedy shledal jako nedůvodnou.

b. Námitka absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

43. Důvodná není ani další námitka poukazující na vnímanou nesrozumitelnost výroku, spočívající v absenci zmínky o formě zavinění.
44. Žalobce se dopustil přestupku jako provozovatel vozidla. Podle § 125f odst. 1 silničního zákona provozovatel se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 3 téhož zákona se

k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění. Jedná se tedy o objektivní odpovědnost. Zavinění se nezkoumá. Tato žalobní námitka proto také nemůže být důvodná.

d. Námitka, že se neměřilo se automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

45. Další žalobou námitkou žalobce je, že rychlost vozidla žalobce nezměřil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Podle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.
46. Z uvedeného plyne, že ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný přestupek musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Podle žalobního tvrzení nebyly naplněny podmínky § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, protože rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgány podle žalobce nepostavily najisto, jaké znaky musí automat naplňovat, ani v této otázce neprovedly dokazování. V odůvodnění ani nekonkretizovaly rychloměr, aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automat.
47. Jak již s odkazem na judikaturu krajského soudu a Nejvyššího správního soudu konstatoval původní rozsudek krajského soudu, žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Bude se jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo obsluha jen umístí, nainstaluje, případně spustí. Avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku tak plyne z automatizovaného měření, které probíhá bez vlivu obsluhy.
48. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutné při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze). Roli nehraje ani to, že podle záznamu o měření měla předmětný rychloměr nastavit konkrétní osobou, jejíž jméno záznam uvádí (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo se umísťuje *ad hoc*). Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který používá ke změření rychlosti příslušník (městské) policie. Podstatné je pouze to, zda rychloměr může fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.
49. Součástí listinných důkazů, které shrnuje a specifikuje rozhodnutí městského úřadu, jsou oznámení přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 10. 8. 2017 a kopie ověřovacího listu č. 176/16. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar. Žalobce proto nemůže pochybovat, o jaký typ radaru v daném případě šlo. Ze správního spisu vyplynulo, že se žalobce s oběma listinami mohl seznámit dne 13. 3. 2018, kdy proběhlo seznámení se

s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva ovšem nevyužil, ačkoliv ho o něm řádně uvědomovalo oznámení ze dne 13. 2. 2018, které městský úřad (jeho zmocněnci) řádně doručil.

50. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 10. 8. 2017 vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, se automaticky generuje v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Ověřovací list č. 179/16 prokázal, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten, který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený. Presumuje se proto správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
51. Lze tedy shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu. Splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tuto skutečnost uváděla nejen rozhodnutí správních orgánů. Podrobné informace týkající se typu a funkce rychloměru obsahovaly i další listiny, které jsou součástí správního spisu, a na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
52. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že by snad měl správní orgán definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr. Právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Soud proto tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.

c., e. a f. Námitka nesrozumitelnost výroku rozhodnutí městského úřadu včetně námitky včetně námitek nesrozumitelnosti výroku v otázce uznání viny za přestupek a znaku zavinění jako takovému

53. Krajský soud nesouhlasí ani s tím, že by výrok rozhodnutí městského úřadu byl nesrozumitelný. Vyplývá z něj, že městský úřad z přestupku provozovatele vozidla uznal vinným žalobce, který jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Tím došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Z výroku rozhodnutí městského úřadu přitom vyplývá, že automatizovaný technický prostředek používaný při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjistil, že dne 10. 8. 2017 v 18:48 hod. v obci Holasice, ul. Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla r. z.: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, čímž došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o provozu na silničních komunikacích.
54. Z výroku tedy jednoznačně vyplývá, jakého přestupkového jednání se dopustil žalobce jako provozovatel vozidla a jaký přestupek spáchal neustanovený řidičem vozidla. Na tomto výroku není nic nesrozumitelného. Soud proto žalobní námitku pokládá za nedůvodnou, neboť je zřejmé, že v dané věci jde o přestupek provozovatele vozidla.
55. Ani další žalobní námitka označená jako „zavinění“, důvodná není. Jak již krajský soud uvedl výše, podle § 125f odst. 3 silničního zákona se *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění*. Znakem skutkové podstaty tedy není zavinění. Proto nebylo předmětem zkoumání a neuvádí ho ani výrok rozhodnutí.

g. Námitka nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

56. Další žalobní námitkou je, že se správní orgány nezabývaly tím, zda tu byly podmínky pro mimořádné snížení trestu pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože musí přihlížet k jejich naplnění *ex offo*.
57. V souvislosti s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, podle kterého „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie namístě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (...). Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek, by bylo v zásadě možném považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala“.
58. V citovaném úryvku z judikatury Nejvyššího správního soudu se jednoznačně uvádí, že správní orgány sice musí z moci úřední zvažovat aplikaci mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale již nemají povinnost v odůvodnění rozhodnutí poznamenávat, z jakého důvodu nepřistoupily k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty.
59. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky umožňuje mimořádně snížit výši pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem, jestliže by nejnížší možná výše pokuty stanovená zákonem byla i přesto v konkrétním případě nepřiměřeně přísná. Zároveň musí být podmínky pro využití jiných institutů.
60. K tvrzení žalobce, že samotná délka vedení řízení nasvědčuje tomu, že by aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky byla namístě, se však krajský soud nepřiklonil. Skutečnost, že žalobce spáchal přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které silniční zákon jako přestupek provozovatele vozidla postihuje. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
61. Závěrem krajský soud odkazuje na zdejší rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73 A 1/2018-32, podle kterého „[v] žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplňují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho beneficia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto

za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli“.

b. Námitka nedostatečného vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

62. K další žalobní námitce na nedostatečné vymezení skutku, soud uvádí, že rovněž důvodná není. Z důkazů založených ve spise vyplývá, ve kterém místě došlo k překročení rychlosti (obec Holasice, na ulici Brněnská č. p. 88). Vyplývalo to z provedených důkazů: záznamu o přestupku i oznámení přestupku městské policie.

ch. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

63. Měření rychlosti vozidel prováděla městská policie na úseku schváleném Policií ČR v souladu s § 79a silničního zákona. Z tohoto ustanovení nevyplývá, že by musel být označen začátek a konec úseku měření rychlosti.
64. Daná námitka souvisí s dodržáním povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii, jak ji kvalifikoval i rozsudek NSS. Krajský soud v souladu s jeho závazným právním názorem přistoupil k doplnění dokazování. Z něj vyplývalo, že informace o umístění radaru v obci Holasice byla uveřejněna na internetových stránkách obce již dne 17. 9. 2015 a je stále dostupná na adrese: <https://www.holasice.cz/aktualne/aktuality/archiv-aktualit/rozsireni-pusobnosti-mestske-policie-zidlochovice-a-mereni-rychlosti-vozidel-stacionarnim-radarem-v-obcich-490cs.html> Obec na svých stránkách informovala, že od 1. 10. 2015 bude umístěn radar na ulici Brněnská v Holasicích.
65. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41). Požadavku na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru proto městská policie vyhověla. Z hlediska zákonnosti měření se tím dává všem relevantním požadavkům zadost.
66. V tomto kontextu nemohou uspět ani zbylé související námitky. Výše popsané zveřejnění informace o umístění radaru v obci Holasice bylo upozorněním na měření vozidel. Odnikud neplyne, že by bylo potřeba žádné další dopravní značení, což ostatně tvrdí i sám žalobce. Webová stránka, jejíž obsah soud provedl k důkazu při jednání, umožňovala žalobci zjistit, že se v Holasicích měří rychlost.
67. Krajský soud pak nespatřuje nic nezákonného na tom, že radar pořizuje fotografie změřených vozidel. Lze dovodit, že jejich pořizování má zákonný základ v § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), podle kterého platí, že: „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.“
68. Podle § 84 a § 88 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník pak platí, že zvukový či obrazový záznam lze bez svolení osoby pořídit nebo použít na základě zákona *k úřednímu účelu*. Předmětné omezení práva na ochranu osobních údajů, jak ho popsal žalobce, nepochybně sledovalo legitimní cíl předcházení zločinnosti. Ten výslovně jako důvod možného omezení uvedeného základního práva, které chrání čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, předvídá jeho druhý odstavec. Z pohledu Úmluvy přitom lze pod „zločinnost“ zařadit i jednání vykazující znaky přestupku. Fotografie správní orgány použily jen v rámci přestupkového řízení, ve kterém díky nim prokázaly rozhodné

skutkové okolnosti. Správní orgány dbaly toho, aby při použití záznamu bylo soukromí žalobce omezeno v nejmenší možné míře. Záznamy nevyužily nebo nezneužily pro jiné účely než právě ke zjištění skutkového stavu věci. Podle krajského soudu proto pořízení fotografie z radaru neporušuje právo žalobce na ochranu osobních údajů. Nejde o nepřípustné důkazy (srov. obdobně usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3098/17 ze dne 25. 10. 2017).

i. Námitka nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

69. Žalobce pak v další žalobní námitce namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku, protože z § 125f odst. 1 písm. c) silničního zákona vyplývá, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem a provozovatel vozidla podle odst. 2 za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [§ 125f odst. 2 písm. c)].
70. Žalobce však uváděl, že sdělil již po obdržení výzvy k úhradě určené částky, že došlo z důvodu překročení rychlosti ke ztrátě kontroly nad vozidlem a následně vjetí do příkopu, což způsobilo poškození podvozku vozidla. Toto sdělení obdržel městský úřad dne 19. 9. 2017. Dne 4. 1. 2018 žalobce zaslal městskému úřadu fakturu, z níž vyplývá, že v den nehody autoservis vozidlu žalobce seřídil geometrii.
71. Krajský soud však uvádí, že z žádných podkladů založených ve správním spise nevyplývá, že by v úseku, kde se měřila rychlost uvedeného vozidla a kde ji v daný den a čas vozidlo žalobce překročilo, došlo k dopravní nehodě. Krajský soud pak uvádí, že v tomto směru žalobce žádný důkaz nedoložil. A z předložené faktury nevyplývá, že oprava vozidla proběhla v důsledku dopravní nehody. Žádný jiný důkaz žalobce nedoložil (např. výpověď řidiče, který měl vozidlo ten den řídit, nějaké další svědecké výpovědi atd.). Soud proto uzavírá, že uvedená faktura ničeho nedosvědčuje v tom smyslu, že by došlo k dopravní nehodě.
72. Tato námitka proto taktéž není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

73. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

74. Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 2. března 2022

Martin Kopa, v. r.

samosoudce